

hin Fjende. Der maatte altsaa vises Resignation fra alle Sider for at undgaa en Kamp under Verdenskrigen

Formanden: Jeg maa gøre opmærksom paa, at vi er kommet langt udenfor de egentlige Ændringsforslag. Den ærede Ordførers (Pinstrup) Udtalelser kundé vel give nogen Anledning til Gensvar, men ærede Medlemmer maa indskrænke dette Gensvar til det mindst mulige.

L. Rasmussen: Jeg skal bestræbe mig for at indskrænke mine Udtalelser til det mindst mulige, men naar den ærede Ordfører fremsætter den Paastand, at „naar der er Fare paa Færde, ønsker Socialdemokraterne lige saa meget Militærberedskab som vi andre“, maa jeg dog give Svar derpaa. Jeg skal bestræbe mig for at gøre denne Fremstilling saa kort som muligt. Forholdet var det, at alle Partier, de Konservative saavel som Socialdemokraterne, havde en Forstaaelse af, at det ikke kunde gaa an her at begynde at rejse en Kamp om Forsvars-sagen under en Situation, hvor Krigen rasede omkring os; man maatte vise Resignation og søge at faa Villierne til at bøje sig mod hinanden. Men jeg vil understrege, at ligesom vi i 1909 krævede, at Danmark skulde afruste, saadan staaer vi den Dag i Dag i Militærkommissionen, og saadan vil vi staa den Dag, Militærkommissionen afgiver Betænkning. Vi vil fremsætte Krav om Afrustning, underbygget med de Erfaringer, vi har høstet under Verdenskrigen; fordi det efter vor Overbevisning vil være mest betryggende for Danmark ikke at have noget Forsvarsberedskab, som kan bruges og misbruges, og som efter vort Skøn vilde blive misbrugt, hvis de militære sagkyndige fik Lov til at raade, hvad de heldigvis ikke fik Lov til under Verdenskrigen; men hvad de vilde have faaet Lov til, hvis det havde været det konservative Parti, der havde været det styrende.

Naar vi gaar mod dette Ændringsforslag, har det i og for sig ingen Forbindelse med det, den ærede Ordfører fik kædet det sammen med, men beror udelukkende paa, at vi synes, at naar Ministeren selv er med til i en Kommission at nedsætte et Udvalg, der skal beskæftige sig med Befalingsmændenes Uddannelse, er det lidet paakrævet — medens dette Udvalg arbejder, og især da Ministeren har erklæret, at vi allerede i det kommende Finansaar til Effteraaret kan vente en Debat om Hæror-ningen — at komme med et Forslag, der tager Sigte paa at forandre Befalingsmændenes Uddannelse, det synes os saa lidet

paakrævet, at det undrer mig, at Ministeren har villet stille det.

Saa har jeg kun tilbage at nævne de af det radikale Venstre stillede to Ændringsforslag, der gaar ud paa at nedsætte Bevilgingerne til Krigs- og Marineministeriet, idet det foreslaas som ny Konto at indsætte: „Forventet Besparelse paa samtlige Konti paa Grund af Nedgang i de kalkulerede Varepriser.“ Jeg anbefaler at stemme for disse Ændringsforslag, fordi man derigen- nem naar det, som ogsaa Regeringen bestræber sig for: at Finansloven kan give saa sandt et Billede af Situationen som muligt. Det er mit Haab, at disse to Ændringsforslag vil kunne gennemføres, og at disse Besparelser kan foregaa paa Grund af Materialeprisernes Fald. Jeg anbefaler altsaa at stemme for de to Ændringsforslag, som er stillede af det radikale Venstre.

Rode: Det forekommer mig, at den ærede Ordfører Hr. Pinstrup forsvarede Ændringsforslag Nr. 655 med næsten mistænkelig Varme. Skulde det virkelig være nødvendigt at opflamme Flertallet her i Salen med en saa begejstret Glød for at faa det til at stemme for disse 3 585 Kr.? Det ærede Medlem maatte tage hele Militærsituationen med ind under sine Betragtninger, fremstille Nødvendigheden af at have gode Førere i Krigens Tid, overhovedet udtale sig med en saadan Begejstring og Forhaabning om krigeriske Bedrifter, at det som sagt, forekommer mig mistænkeligt.

Det vilde jo ogsaa være forstaaeligt, om ikke faa af Medlemmerne indenfor Venstre spurgte: Hvad er Meningen med Fremsettelsen af dette Ændringsforslag? Kan denne forsøgsvis Omordning af Undervisningsplanen for ældste Klasses Afdelinger ved Officerskolen ikke vente, til Forsvarskommissionen har behandlet den Sag færdig? Er det nødvendigt at behandle et Spørgsmaal, om hvilket ikke et eneste Medlem aner, hvad det er? Ingen i Udvalget aner, hvad det drejer sig om. Kan det virkelig være nødvendigt, naar man har nedsat en Kommission til at behandle netop dette Spørgsmaal? Jeg kunde forstaa, at der var Venstremænd, som sagde: Dette kan vente, og at det kunde være Grunden til, at den ærede Ordfører i sin Tale har maattet hengive sig til denne høje Flugt, som i Virkeligheden var en bedre Sag værdig. Jeg anbefaler at lade dette Forslag ganske roligt hvile; indtil Kommissionen har udtalt sig om, hvorledes man skal ordne Undervisningen, og i alt Fald indtil dette høje Ting ved, hvad det stemmer om.